

LÁ•SKY MÁ•MIVÁ%o, STESKY BLÁ•ZNIVÁ%o - 29.

ĀsterĀ½, 19 duben 2011

TĀ™idnĭ schĀzky jsou zajímavé akce. KdyĀ¾ vyrĀstáte se starší sestrou uĀitelkou, zvyknete si na nĀ> dívat i jinak. Zatímco laik má pocit, Ā¾e minimálnĀ> úvodnĭ pĀlhodina je o niĀ•em, protoĀ¾e ty dvĀ> tĀ™i všeobecné informace o malování na lavice (pĀ™ipadnĀ> i po obrazu prezidenta) a výhledovém výletu by se daly na bĀĀné pracovnĭ poradĀ> shrnout pĀti minut, sestra mi vĀdy tvrdila, Ā¾e rodiĀ•m se to rychlešim zpĀsobem vysvĀtlit nedá.

MoĀná tahle difference urĀuje jejich ponĀkud svĕrázný soukromý Āĭivot, ale to bych se zabýval nĀĀim, co mi docela nepĀtsluší. Nakonec jsem se doĀkal pĀ™imého rozhovoru s tĀ™idnĭ, která mĀ> upozornila, Ā¾e Myška je si tom velice dobĀ™e, ale Ā¾e obĀas zaspĭ. "Já taky," odvĀtil jsem. PĀ™ece nebudu vysvĀtlovat, Ā¾e tyhle obĀasné rannĭ b taky štvou. Ale na druhé stranĀ> - kdyby nás mĀlo celý souĀitĭ provázet jenom tohle špatný, tak je to fajn. Pak si mĀ> vzala trochu stranou a povĭdá:"Pane MoravĀe, chtĀla jsem se zeptat... "Ā½e by Ā¾ádost o sponzoring? MomentálnĀ> nejsem dobrá volba."Volala vaše panĭ, Ā¾e jí znemoĀĀujete pĀ™ĭstup k informacím o studiu Myšky... a chtĀla vĀdĀt. Tak jsem se chtĀla zeptat, jestli jí je mohu poskytnout."Pic kozu do vazy. "Panĭ uĀitelko, m bývalé panĭ staĀilo, aby zavolala své dceĀ™i... nebo jí napsala mail, nebo se dotázala mnĀ>... já opravdu nevĭm, jak se dá v dnešnĭ dobĀ> nĀkomu bránit v komunikaci. Ale pokud pošle k VĀnocĀm dceĀ™i hromadné pĀ™ĭání s podpisem Moravcová, a od té doby se neozve, tak asi problém nebude v brĀnĀnĭ, Ā¾e?" UĀitelka pokývala srozumĀnĀ> hlavou a já dodal:"SamozĀ™ejmĀ> jí informujte dle libosti. Myslĭm, Ā¾e nemáme dĀ vod se nĀjak schovávat.""To nemáte, naopak," viditelnĀ> si oddechla, Ā¾e to má za sebou. Vedoucí praxe byla pĀ™ĭmo ve tĀ™idĀ>, takĀ¾e jsem se ještĀ> angliĀtinĀ™ky. "Vaše dcera Ā™ĭkala, Ā¾e zrovna dneska máte taky angliĀtinu," usmĀla se na mnĀ>."To jsem mĀ>. I taky jsme se dozvĀdĀl, jak se Ā™ekne tĀ™idnĭ schĀzka, protoĀ¾e jsem musel omluvit pĀ™edĀasný odchod. Vĭte jak?" Zase se."Já si to radĀ>ji poslechnu od vás." "Parent's evening... classroom meeting mi nevyšel." "No vidĭte... ale jste celej Myška, uĀ se nedivĭm, Ā¾e jí to tak jde."Herdek, já snad pýchou prasknu. NeĀ¾ jsem na tu tĀ™idnĭ schĀzku odjel, p jsem Myšce smsku, Ā¾e podle výsledku budou buĀ• špagety carbonara, který miluje, a nebo aĀ zaĀne péct kachnu. TakĀ¾ budou carbonara. A byly. A kromĀ> toho jsem poprvĕ za celou dobu vidĀl Myšku breĀet.Zmĭnil jsem se o tom telefonu do školy od maminy. A najednou se z ní spustilo úplnĀ> všechno."A proĀ se tĀ™eba nezeptala, jak mi dopadlo vĭzo? A nebo proĀ ji nezajĭmá, jak jsem dopadla v soutĀĀi? " NejdĀ™ĭv to znĀlo vztekle, vyĀitav pak se rozbreĀela. UĀ¾ jsem si nĀkdy Ā™ĭkal, Ā¾e to všechno proĀĭvá aĀ¾ moc klidnĀ>. PĀ™ece jen být bez dobu nemĀĀ¾e nechat dceru jen tak. Ale tohle stĀlo za to. Já tomu soukromĀ> Ā™ĭkám odšpuntovat se. Jsi strašnĀ> fajn Ā¾enskĀ, Myško moje. A vydrĀĭš víc, neĀ¾ leckterej šerpa. AĀ si jednou najdešnĀ>jakýho svĕho spoluĀĭjce, tak to bude štastnej chlap - protoĀ¾e blbej urĀitĀ> nebude. Smutek js zahnali rychle. Myška se pochlubila svoji slohovou pracĭ na téma omluva. FiktivnĀ> psala svojĭ sestĀ™enici, Ā¾e na velikonoce nepĀ™ĭjedeme, protoĀ¾e došlo k politovĀnĭhodné situaci. Na kolovĕm výletĀ> se mi podaĀ™ilo shodit Ā™et kola, následoval popis toho, jak ho nejsem schopn nahodit a nakonec s sebou fláknu i do bahna. JelikoĀ¾e se u toho rozĀ™ehkala, mĀ>I jsem po ní vybĀhnout a pak do toho bahna s sebou sekla i ona. Oba jsme mĀli nĀ>jaké tĀĀké zlomeniny prostĀ> se na mnĀ> vyĀ™ĭdila. Kam to dĭtĀ> na to chodĭ? Pavlĭnina práce byla slušnĀ. Kdyby mi jí pĀ™edloĀĭla ja externistka do bývalé firmy, Ā™ekl bych, Ā¾e z podkladĀ> vyĀdĭmala maximum. „Jak chceš zajistit podporu u jejich katedĀ™e molekulĀrnĭ chemie? Všiml jsem si, Ā¾e se na ní obracĭš ĀastĀ>ji.", listoval jsem pracĭ a ujasĀ si její návrh.„To je moje tajemstvo, milĀĭk," usmĀla se.„No to nepĀ™ĭchĀzĭ do úvahy, s Ā¾Ādným tajemstvĭm to neprotlĀĭme. PotĀ™ebujem fakta Pavlĭnko." „Ale nie, niĀ• záhadného v tom nieje. NormĀlne kamar spoluĀĭiak tam tu katedru vedie. UĀ¾ som s nĭm hovorila."PĀ™ekvapenĀ> jsem se na ní podĭval.„SpoluĀĭák?" „áno. Robili sme spolu disertaĀku."„TakĀ¾e ty pĀjdeš vlastnĀ> do známého prostĀ™edĭ."„Išla by som tam uĀ¾ kedyĭ, keby som... " Mno tak tomu se Ā™ĭká terno. Jen doufám, Ā¾e to bude terno i pro mĀ>.„MĀ>la tam tyhle kontakty zvyraznit." „Ja myslĭm, Ā¾e nie. Radšej by som dokĀzala, Ā¾e viem nieĀo priamo ja. Nie moje kontakty."NakrĀil jsem oboĀĭ, tohle není ideĀlnĭ postup. „Vĭš Pavlĭnko, já zase myslĭm, Ā¾e hlavnĀ> je dĀleĀĭtĭy tu pozici získat. A jestli kvĀli tomu, Ā¾e chceš nĀ>jaký trumfy schovat, se to nepovede... " „Neboj. J zvládnem. RozmýšĀĭala som o tom dôkladne."„Snad vĭš, co dĀĭláš."„Ty Jirko, mali by sme ísĀ. Nerada by som ho stretla." ONA Zasunula som kĀĭúĀ do zámku a treba priznaĀ, Ā¾e bola vo mne mala dušiĀka, i keĀ Jirka mi stĀl za chrbtom. Všade ticho. Vyzerá to, Ā¾e vzduch je Āĭstý. Utekala som do pracovne, mobil bol našĀastie tam, kde som ho nechala. Tri neprijatĕ hovory, jedna smska. Aha... no, to sa dalo ĀakaĀ. LenĀ¾e ja uĀ¾ ozaj nemĀm chuĀ sa s nĭm vybavovaĀ. Vybrala som zo šatnĭka najvĀšĭ kufor do neho hĀzĀ najdĕleĀĭtejšie veci. Keby nebolo také divné poĀasie, jeden deĀ skoro sneh, Āalšĭ deĀ dvadsaĀ stupĀov... mám si braĀ Āĭmy a kabĀt, alebo radšej uz skĕr Āahké veci? Hlavne rýchlo. A nezabud preboha na notebook. A napĀjanie. A dobĭjaĀku k mobilu.„Jirko, prosĭm Āa, skoĀ do kúpeĀne, a zhrĀ všetko, Āo uvidĭs na poliĀke nad umyvadlom. A tú toaletnú taštiĀku ruĀovú prosĭm Āa prines." Rodnĭ list. „Ten elektrĭký zubnĭ kartĀek taky?"„JeĀĭš nie, ten tam nechaj. Ale ĀupĀn prosĭm Āa. Ten menšil!" SobĀšny list. PĀr najobĀĭbenejšich CD-Āĭek a knĭĀĭek z noĀného stolĭka. Mĭj fotoalbum z detstva. Vedela som, Āo robĭm, a preĀo, ale aj tak som sa cítila ako v tranze. Toto predsa nemĕĀ byĀ výjav z mĭjho vlastného Āĭivota. S kaĀdou Āalšou vecou, hodenou do kufra, som sa cítila horšie. Rýchlo preĀ, lebo si to nakoniec ešte rozmyslĭm... Vtom buchli dvere a vo dverĀch sa zjavil mĕĀel. Vyzeral zle, i keĀ nebol domlĀtený ako Jirka. Uvidel ma stĀ nad kufrom, ktorý uĀ¾ bol skoro plný. „Āĕili ty sis to nerozmyslela."„Nie." V tej chvíli sa ozvalo z kúpeĀne: „Chceš taky ty vĀci na oknĀ? Ty krĕmy nebo co to je?" ManĀel na mĀa

vrhol vražedný pohľad, zvrhol sa na päte a vyrazil smerom k Jirkovi. Bola som presvedčená, že ho ide zabiť. "Jirko!!! Pozor!!!" zrieskla som. Dvere do kúpeľne sa za nimi zatvorili. S napätím som počúvala, čo sa bude diať. Ale bolo ticho. Nevedela som, čo mám robiť. Sa tam zabijú, alebo nie. Keby som fajčila, viem si predstaviť, že teraz by na to bola pravá chvíľa. Trvalo to snáď pol hodiny, keď sa dvere znova otvorili a v nich stál Jirka. "Asi byste si mali popovídať, Pavlínko." Pozrela som naňho udivene. "To myslíš vážne?" "Ano, myslím. Počkám v aute, kedyby ňo, zavolej." "Srab... to bolo prvé, čo ma napadlo. Môj muž stál za ním a vyzeral zúfalo. Jirka sa odporoval a ja som bola v naprostej panike." "Proč to děláš?" spýtal sa muž, s ktorým som strávila najlepšie roky svojho života. "Proč nechceš dovolit, aby tě udělal šťastnou? Jakmile opadne zamilovanost, budeš stejná nespokojená, akorát místo toho tady bude mít k dispozici dva plus jedna. Proč se nekeďka, co ti vadí? Byl bych pro tebe ochoten udělat cokoliv. Máš snad zle život? Víš, co by jiné daly? Neměš uvědomit, že problémy tímhle stylem... já se taky mohl zvednout a odejít, pán bylo dost, ale neudělal jsem to! Protože jsem myslel, že vzít si někoho, je na celý život. Pamatuješ? V dobrém i Prosím tě, dej nám ješ ašanci." Bol to najdlhší preslov, ktorý som od neho počula za posledné roky. "Čo mu mám preboha na to povedať? Je si môž za to sám, že prišiel o moju lásku? Je mal vidieť, ako prahnem po jeho pozornosti, záujme? Je mi mal nejako dávať najavo, že som viac, ako trofej, z ktorej sa stal domáci inventár? Na začiatku života som sa rozhodla, že sa kvôli nemu vzdám vlastnej kariéry, že stojím za to, podporovať jeho, pretože sa mi zdalo dostatočne úspešný... pričom mi to zmysluplné. Čo som za to vlastne očakávala? Satisfakciu z jeho úspechu, určite, ale tiež nejaké ocenenie vlastných zásluh. Lásku a rešpekt. Pociť, že to nebol premárnený život. Pozerala som na neho, a bolo mi ho ťúto. Prineskoro pochopil, o čo prišiel... ROMAN